

opusdei.org

Prelatens brev (november 2010)

I månadens pastoralbrev inbjuder Prelaten att fördjupa sig i dogmen om de heligas gemenskap. Detta ska främja enheten mellan Kyrkans medlemmar i himlen, skärselden och på jorden.

2010-11-22

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Idag tänker vi på de saliga som gläder sig åt att vara med Gud i

himlen. I en av sina syner i Uppenbarelseboken berättar den helige Johannes: *Sedan såg jag, och se: en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folk och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och Lammet klädda i vita kläder med palmkvistar i sina händer. Och de ropade med hög röst: "Frälsningen finns hos vår Gud, som sitter på tronen, och hos Lammet."*[1]

Vi ser hur den heliga Skrift på detta sätt som i en målning framställer den oräkneliga skara som redan har lyckats nå slutet på sin vandring på jorden. De utgör den *segrande Kyrkan*. Tillsammans med jungfru Maria och den helige Josef och tillsammans med alla helgonförklarade helgon – bland vilka vi med särskild glädje vördar vår Fader – finns det miljontals och åter miljontals vanliga människor som lever för alltid i Gud och för Gud, som kämpade i det andliga livet

på jorden och vann dessa strider med nådens hjälp. Min tanke går med tacksamhet till de kvinnor och män i Verket som har tjänat Herren med total trohet och som hjälper oss med sin förbön från himlen. Detta kan inte stanna vid blotta minnet, utan bör leda oss till att räkna med alla dem i nära förening för att fortsätta vandra den väg som de gick på ett så fantastiskt sätt.

Jag vänder mig med största tillgivenhet även till de personer som har uppfostrat oss eller som vi har umgåtts med på jorden: föräldrar, syskon, släktingar, vänner, arbetskamrater och så många andra som genom de heligas gemenskap, utan att vi har lärt känna dem, har hjälpt oss eller vi har hjälpt med vår personliga kamp att nå det dyrbara mål som skådandet av den heliga Treenigheten är. Jag föreslår er att, som jag har sett vår Fader göra, be för och be till alla era föregångare.

Vi kan inte glömma den älskade och stora skara som väntar på stunden då de slutgiltigt kommer hem till himlen. De är de saliga själarna i skärselden, den *renande Kyrkan*, som förbereder sig för att gå in i härligheten. De befinner sig redan på en salig plats, sade den helige Josemaría, eftersom deras frälsning är säkrad, även om de fortfarande behöver viss rening för att nå Gud.[2] Kyrkan kommer även ihåg dem när hon imorgon, den andra november, tillägnar en särskild minneshögtid och föreskriver att varje präst firar det heliga mässoffret som förbön för de avlidna.

Dessa veckor utgör ett förträffligt tillfälle att på djupet växa i de heligas gemenskap. Med vår bön och vår självtukt, med uppoffrandet av vårt arbete och framför allt genom att tillämpa mässans frukter på själarna i skärselden är vi i stånd att hjälpa dem att sona för sina synder och på

så sätt komma till himlen. Hur kan vi låta bli att tänka på den ständiga vördnad med vilken vår Fader bad och fick andra att be för dessa själar? Detta gjorde han alltid men på ett särskilt sätt under november månad. Han drev oss till att vara generösa med våra förböner och hans högsta önskan var att vi alla tillsammans skulle "tömma skärselden" genom den mängd mässor som offras och genom vårt generösa offer och bön. Därför frågar jag mig och er: på vilket sätt visar vi vår kärlek till de avlidnas själar och även de levandes? Hur långt går jag i mitt offrande av timmar och dagar för de andra?

Dessa reflektioner hjälper oss att fördjupa oss ännu mer i mysteriet om den *stridande Kyrkan*, som vi nu tillhör. Vi är en del av den stridande Kyrkan inte bara på ett passivt sätt, dvs. genom att ta emot Kristi frälsning, utan även i en aktiv

mening, eftersom vi alla är och bör känna att vi är Kyrkan, kallade att positivt bidra till att bygga upp Kristi mystiska kropp på jorden och till att befästa den i himlen. Med den helige Josemarías ord kan vi fråga oss: Delar jag Kristi iver efter själar? Ber jag för denna Kyrka som jag är en del av, där jag har ett särskilt uppdrag, som ingen annan kan göra åt mig?[3]

Med uttryck från den heliga Skrift lär Andra Vatikankonciliet att Kyrkan är ”Guds *byggnad*. Herren själv liknade sig vid den sten som husbyggarna ratade, men som har blivit hörnstenen. På denna grund byggs Kyrkan upp alltifrån apostlarna, och av den har Kyrkan sin fasthet och sammanhållning”.[\[4\]](#) I sitt första brev förklarar den helige Petrus att *när vi kommer till Kristus, som är den levande stenen, ratad av människor men utvald av Gud och ärad av honom, då blir också ni till levande stenar i ett andligt husbygge. Ni blir*

*ett heligt prästerskap och kan
frambära andliga offer som Gud vill ta
emot tack vare Jesus Kristus.[5]*

Detta hände i dopet då vi
inlemmades i Kyrkan som levande
komponenter för att bygga Guds hus
på jorden.[6] Bara det att vi är i
Kyrkan är redan mycket, men det är
inte tillräckligt. Vi bör vara Kyrka,
eftersom vår Moder aldrig får vara
en främling för oss eller något som
står utanför våra djupaste tankar.[7]
Den totala föreningen med Jesus
Kristus är ett oundgängligt krav för att
ha liv i Kyrkan nu och sedan nå den
eviga saligheten.

Vi är inte livlösa beståndsdelar, utan
levande stenar som frivilligt och med
frihet bör medverka till att tillämpa
Kristi förtjänster på sig själva och på
andra. Hedningarnas apostel gör oss
uppmärksamma på detta: *Tack vare
den nåd Gud har gett mig har jag som
en klok byggmästare lagt en grund*

som någon annan bygger vidare på. Men var och en måste tänka på hur han bygger. Ingen kan lägga en annan grund än den som redan finns, och den är Jesus Kristus. På den grunden kan man bygga med guld, silver eller ädelstenar, trä, gräs eller halm, och det skall visa sig hur var och en har byggt. Den dagen skall avslöja det, ty den kommer med eld, och elden skall pröva vad vars och ens arbete är värt.
[8]

Låt oss därför bygga Kyrkan i vårt liv på den enda grunden, Kristus, med guldets av en generös hängivelse åt Gud, med silvret av vårt offer och vår självtukt, med ädelstenarna av våra dygder, som kanske är små men behagliga för Gud, om vi motsvarar hans ständiga nådegåvor. Låt oss med Herrens hjälp inte bara undvika allvarliga synder utan även avsky avsiktliga mindre synder samt fel och brister. Det som inte kan offras åt Gud är *hö, halm*, ett klen material

som vi behöver lösgöra oss ifrån för att komma in i himlen. I detta ligger betydelsen av våra botgärningar på vår vandring på jorden och behovet att renas i skärselden efter döden.

Den helige Paulus tillägger: *Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?*^[9] Liturgin under november månad understryker detta då hon den nionde och den 18:e firar årsdagarna av Laterankyrkans och Petrus- och Paulusbasilikornas invigning. Låt oss betrakta symboliken i dessa högtider och dra praktiska konsekvenser för vårt beteende. Ty, som mässans prefation för invigningen av en kyrka lyder då den vänder sig till Gud Fadern, ”i detta hus, som du har låtit oss bygga och där du inte upphör att gynna din familj under hennes pilgrimsfärd till dig, symboliserar du din hemlighetsfulla gemenskap med oss samtidigt som du på ett underbart sätt förverkligar den. Ja, här bygger

du själv upp det tempel som vi utgör och på detta sätt gör du att din Kyrka, Kristi kropp, växer enad tills du för henne fram till hennes fulländning i himlen.”[10]

Låt oss dröja kvar vid denna storartade verklighet: vi är alla medlemmar i Kyrkan lika mycket, även om var och en har sin egen roll.

Varje beståndsdel i Kyrkans struktur är viktig, påpekar Påven Benedikt XVI, **men alla skulle vackla och falla ihop utan hörnstenen som är Kristus. Såsom ”medborgare” i detta ”Guds hus”, bör de kristna agera tillsammans så att byggnaden blir stabil, så att andra personer känner sig dragna att komma in och upptäcka de rikliga skatter av nåd som finns inuti.**[11]

Mina barn, låt oss fundera på detta uppdrag som Herren har anförtrott oss och uppfylla det med

ansvarskänsla, som dessa tjänare i liknelsen som gjorde affärer med den egendom som deras herre hade gett dem för att ge den tillbaka med större utdelning vid hans återkomst. [12] Och det kommer att uppfyllas och vara en glad verklighet om vi förblir förenade med Kristus genom banden av vår tro, mottagandet av sakramenten och gemenskap med Påven och biskopskollegiet.

Låt oss tänka över en symbol som inte kan undgås. Jag syftar till altaret som, inne i kyrkorna, intar en så viktig plats att det tillägnas åt kulten genom en särskilt betydelsefull ceremoni. 1958 vid Alla helgons högtid, vigde den helige Josemaría altaren i de heliga apostlarnas kapell i Villa Tevere. Som det alltid hände i alla liturgiska firanden, kunde man se hans fromhet mycket tydligt. Varje rubrik han utförde, varje ord han uttalade visade hans finkänslighet med Herren, som har velat ge oss det

heliga mässoffret som ett bevis för hur mycket han har älskat oss och älskar oss.

Med denna ceremoni påminner Kyrkan oss att **även vi har vigts, lagts "åt sidan" för att tjäna Gud och bygga upp hans rike. Trots detta befinner vi oss mycket ofta mitt i en värld som skulle vilja lägga Gud "åt sidan". I namnet av friheten och människans självständighet tystas Guds namn ned, religionen reduceras till en privat vördnad och tron undviks på de offentliga områdena. Ibland, förklarar Benedikt XVI, kan denna mentalitet, som är fullständigt motsatt evangeliets väsen, förmörka även vår egen uppfattning av Kyrkan och hennes uppdrag.[13]**

Låt oss alltid anstränga oss att avvisa denna mentalitet, som ibland smyger sig in i många kristnas beteende. I

denna kontext nämner jag det som den helige Josemaría brukade säga då han förrättade vigningen av ett altare. Ni och jag är som altaren: vi har blivit smorda. Vi smordes med olja, först i dopet och sedan i konfirmationen. Med glädje väntar vi på den stund då vi får den sista smörjelsen (...), då vi kommer att smörjas på nytt. Eftersom vi är något heligt bör vår kropp vara vigd åt Gud vår Herre. Utan att bli sjäpiga bör vi vara blygsamma, sköta om vår kropp, ställa den till förfogande för Guds tjänst och klä den på ett lämpligt sätt. För att det blir så bör vi även klä själen med goda vanor som kallas dygder och som är så kännetecknande för kristna.[14]

Vi skulle kunna dra flera slutsatser från dessa högtider och tillämpa dem på vårt andliga liv, men jag överlämnar dem åt er eftertanke. Jag vill dock inte avsluta utan att påminna om andra liturgiska

högtider och årsdagar i Verkets historia de kommande veckorna. I första hand Kristus konungen den 21 november. Låt oss förbereda oss för att förnya vigningen av Opus Dei till Jesu heliga hjärta. Låt oss ge nytt innehåll åt de åtaganden som vi ingått med Herren då vi tog emot dopet och som bekräftades då vi tog emot kallelsen till Opus Dei. I förbigående frågar jag: Hur låter du Herren härska över dig under hela dagen? Hur sprider du hans rike genom arbetet och vänskapen?

Senare, den 28 november, årsdagen av upprättandet av prelaturen Opus Dei, som i år sammanfaller med första advent, liksom 1982, låt oss tacka Gud av hela vårt hjärta för denna viktiga händelse. Låt oss särskilt be för det som Guds tjänare Johannes Paulus II sade i den apostoliska konstitutionen *Ut sit*, att Verket alltid och i varje stund utgör

ett effektivt redskap till tjänst för
Kyrkans universella uppdrag.

För några dagar sedan var jag i
Pamplona och firade den heliga
mässan på Navarra universitets
campus och tackade Gud
tillsammans med tusentals personer
för de femtio år som universitetet
och vänföreningen funnits. Som ni
väl kan förstå var närvaron av den
helige Josemaría ständig, även
eftersom jag förnyade mässoffret på
samma plats där vår helige grundare
firade mässan i oktober 1967. Hans
ord då hjälpte mig för att skissa min
predikan och påminna alla om att
Gud kallar oss att helga oss i det
vardagliga livet.

Må vår tacksamhet visa sig även i att
vi intensifierar vår bön för Påven
och hans böneämnen, med vilken vi
alla medlemmar i Opus Dei, lekmän
och präster, som alla andra kristna,
vill vara i nära förening i alla

omständigheter. Fortsätt att be för mina böneämnen, som inte har något annat ändamål än att tjäna Kyrkan och själar bättre. Jag känner mig mycket förenad med alla och jag behöver ert stöd varje dag.

Nu kommer jag också ihåg att det i denna månad infaller en ny årsdag av det tillfälle då vår Fader hittade rosen i Rialp. Jag ber jungfru Maria att ge oss krafter till den färd som vi alla behöver göra för att nå himlen. Låt oss också be för de medlemmar i Verket som kommer att diakonvigas den 13 november.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 november 2010

[1] Upp 7:9-10.

[2] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under en
familjesammankomst, 9/4 1974.

[3] Den helige Josemaría, Predikan
Lealtad a la Iglesia, 4/6 1972.

[4] Andra Vatikankonciliet, Dogm.
konst. *Lumen gentium*, nr 6.

[5] 1 Petr 2:4-5.

[6] Jfr 1 Tim 3:15.

[7] Den helige Josemaría, Predikan
Lealtad a la Iglesia, 4/6 1972.

[8] 1 Kor 3:10-13.

[9] *Ibid.* 16.

[10] Missale, *Prefation I för
invigningen av en kyrka*. [11]
Benedikt XVI, Tal 18/7 2008.

[12] Jfr Matt 25:20-23.

[13] Benedikt XVI, Predikan vid
vigningen av ett altare, 19/7 2008.

[14] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under en
familjesammankomst, 27/10 1974.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-november-2010/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-november-2010/)
(2025-08-11)